

Visor och Berättelser

jemte andra småstycken,

äldre och nyare.

Nummer 7.

En mycket wacker

Kärleks-Visa,

författad af ett mycket förnämt Fruntimmer.

Huru kan jag vara nöjder,
Huru kan jag vara glad,
Då mitt hjerta till oro sig böjer
Och jag hafwer ingen gladan dag. :,:

2. Alla mina glada dagar,
Uti sorg förwandlat sig,
Den wännen jag så högt hafwer älskat
Han är borta, han är alls icke här. :,:

3. Ingen dyrl och ingen nyckel.
Kan upplösa detta bröst,
Ty det finnes ingen människa på jorden;
Som kan gifwa mig någon tröst. :,:

4. När som Himmelens flockor stola ringa
Sista timman för mitt lif,
Då öppnar sig wäl den kärlek,
Som varit förhållet för mig. :,:

Så sakta som han dansade, :,:
Så bleknade hon på kind.

Hvarföre är du så blek,
Och icke något rött?

„De hafwa ej talat sanningen, :,:
De sagt att du war dött.

Och ungerswen gånger i kammaren,
Slår dörren igen om sig,
Så sätter han sig på förghyllande stol, :,:
Och skrifwer det långa bref.

När breswet det war skrifwet
Och timmen war förbi,
Så drager han sitt förghyllande swärd, :,:
Och ränner i sitt lif.

När blodet börjar rinna,
Som strida strömmar ner,
Så låter han upp den kammardörr :,:
Bad sköna Jungfrun se.

Och hör ni flickor unga!
Hur ömkeligt det är,
Att tala med falsker tunga, :,:
Och ha en annan kär.

„Älsk min lilla engel,
Och min utvalda wän!
Vi få wäl engång mötas åt, :,:
Hos Gud i himmelen.

„I himmelen, i himmelen,
I himlens tränga port,
„Der får du en gång swara för, :,:
Hur illa du har gjort.“

Kostar 1 Riksd. bko; i parti 24 Riksd. bko boken.

Upsala, Sw. P. Lefflers Boktryckeri 1835.

5. Mins du än den sälla dagen,
Då wi vårt band hopfnöt,
Du lofwade tro och kärlek,
Men nu hafwer du det upplöst. ::

6. När som himlens flockor skola flämta
Sista timman skola stå,
Ack, om jag dig då kunde få följa,
Och med dig i himlen ingå. ::

Adjö, adjö min Fader!
Adjö, adjö min Mor!
Adjö du trolösa maka,
Nog saknar du din ros. ::

8. Nu slutar jag min wisa,
Den jag sjelf diktat har;
Det gjorde jag för att roa mig
I mina unga dar. ::

Dwäntad Bröllopsgåst.

Jungfrun hon gånger på högan berg,
Hon skådar i djupan dal,
Der fick hon se ett gångande skepp, ::
Som fullt med Grefwar war.

Det war den minsta Grefwe,
Som uppå skeppet war,
Han wille den Jungfru trolofwa sig, ::
Så unger som han war.

Och ungerswen drager de gullringar fram
Och sätter på Jungfruns hand:

„Trolofwa du mig min lilla wän! ::
Det är vårt Kärleks band.“

Hwad skall jag swara Moder min,
När jag kommer hem igen?

„Ack såg, ack såg, du lilla wän, ::
Du hitta'n i grönan ång.“

Och för min Moder så ljuga

Det går slätt inte an,
Är bättre att tala sanningen: ::
Det är ett kärleksband.

Ungerswen bad sin allera-
Sin allera-kärafte wän:

Han skulle litet bortresa ::
Och komma snart igen.

När ungerswen war bortrester,
Fick hon en annan wän,

Den hon tillförene älskade; ::
Och älskade honom än.

När tre år woro förlobne,
Kom ungerswen igen!

Så frågade han får Fader sin: ::
„Hur mår allrakärestan min?“

Du varit så länge bortrester!

I dag står din Käresta brud;
Och hwem kan blifwa wännen din, ::
Det wet allena Gud.

Och ungerswen gånger i kammaren,

Han kammar och pudrar sitt hår,
Så gånger han sig till bröllops-gård, ::
Allt der, som bröllopet står.

Så tager han bruden i snöhwitan hand,
Han dansade golfwet omkring;